

JAUSMŲ KLASIKA

išskirtinis meilės romanas

AMANDA QUICK

Apgaule

evajonių knygos

AMANDA QUICK

Apgaule

Romanas

Vilnius
2018

Amanda Quick

Skiriu Rebekai Kabazai (Rebecca Cabaza), redaktorei,
kuri supranta, kas yra romantika. Dirbti su Tavimi – tikras
džiaugsmas.

Prologas

– Pasakykite jai, kad saugotųsi Gardiano*, – Artemisas Vingfildas palinko virš stalo smuklėje. Jo išblukusios žydros akys įsakmiai žvelgė iš po tankių pilkų antakių. – Ar jums aišku, Čilherstai? Ji privalo saugotis Gardiano.

Džeredas Raideris, vikontas Čilherstas, susikrovė ant stalo alkūnes ir, surėmęs galais pirštus, įdėmiai žvelgė į pašnekovą vienintele akimi. Raideris pagalvojo, kad per dvi pastarąsias dienas Vingfildas gerokai apsiprato su jo draugija – taip apsiprato, jog jau nebespokso į juodo akso-mo raištį, dengiantį antrąją, neregincią, akį.

Buvo akivaizdu: Vingfildas laiko Džeredą tokiu pat kaip ir jis pats, linkusiu į avantiūras anglu, išsirengusiu keliauti, kai karas su Napoleonu pagaliau baigėsi.

Po dviejų naktų, praleistų mažo apšnerkšto Prancūzijos miestelio viešbutyje laukiant laivų, turinčių nuplukdyti juos į numatytą tikslą, abu vyriškai buvo gerokai pavargę.

Nuo Vingfildo kaktos ritosi prakaito lašai ir strigo ūsuose. Buvo tvankus vakaras – toks, kokių pasitaiko vėlyvą pavasarį. Prirūkyta patalpa – sausakimša klientų. Džeredui toptelėjo mintis, kad Vingfildą kamuoja ne tik karštis – di-

* *Guardian* (angl.) – globėjas, sergėtojas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

delį nepatogumą jam kelia kūną aptempusi liemenė stačia apyakle, elegantiškai parišta kaklaskarė ir puikiai pasiūtas surdutas.

Šis prašmatnus apdaras nederėjo nei prie nakties tvankos, nei prie uosto smuklės aplinkos. Tačiau Vingfildas buvo iš tų anglių, kuriems išvaizda daug svarbesnė už patogumą. Džeredas įtarė, kad naujasis pažįstamas kelionėje kaskart persirengia prieš valgi, daro tai netgi tais atvejais, kai pietauti tenka palapinėje.

– Aš įsidėmėjau jūsų žodžius, sere, – Džeredas vėl surėmė pirštus. – Tačiau nesuvokiau jų prasmės. Kas tas Gardianas?

Vingfildo ūsai krustelėjo.

– Kalbant visai atvirai, tai visiška nesąmonė. Viso labo – tik fragmentas senos legendos, susijusios su dienoraščiu, kuris jau supakuotas ir nuneštas į laivą. Aš siunčiu jį dukterėčiai į Angliją. Senasis grafas, pardavęs man knygą, perspėjo mane ištardamas būtent šį sakinį.

– Aš girdėjau, – mandagiai patvirtino Džeredas. – *Sau-gotis Gardiano*, tiesa? Labai įdomu.

– Kaip sakiau, tai tiesiog senos, su dienoraščiu susijusios legendos aidas. Vis dėlto praėjusią naktį nutiko tikrai keistas ir keliantis susirūpinimą dalykas.

– Keistas?

Vingfildo akys susiaurėjo.

– Esu įsitikinęs, kad mano kambarys, kol vakarieniauvau, buvo apieškotas.

Džeredas paniuro:

– Širyt per pusryčius apie tai neužsiminėte.

– O ką sakyti, jeigu niekas nedingo? Bet visą dieną manęs neapleidžia jausmas, jog esu sekamas.

– Labai nemalonu.

– Tai jau tikrai. Nemanau, kad esu sekamas dėl dieno-raščio. Tačiau man tai kažkodėl sukėlė neaiškų nerimą. Nenorėčiau statyti dukterėčios į pavojų.

Džeredas gurkštelėjo silpno elio.

– Kuo tas dienoraštis, kurį, kaip sakote, siunčiate duk-terėčiai, toks įdomus?

– Tai moters – Klerės Laitborn – dienoraštis, – paaiškino Vingfildas. – Tik tiek aš ir nežinau. Kai kurių įrašų visiškai neįmanoma suprasti.

– Kodėl?

– Regis, jie parašyti graikų, lotynų ir anglų kalbų miši-niu, tarsi koku asmeniniu šifru. Mano dukterėčia įsitikinu-si, jog Laitborn dienoraštyje slypi neregėtų lobių raktas, – purkštelėjo Vingfildas.

– Jūs tuo netikite?

– Mano nuomone, tai ne itin panašu į tiesą. Tačiau Olim-pijai bus malonu iššifruoti tuos užrašus. Ji pametusi galvą dėl tokių dalykėlių.

– Atrodo, jūsų dukterėčia – nepaprasta moteris.

– Taip ir yra, – patenkintas nusijuokė Vingfildas. – Sa-kyčiau, ji dėl to nekalta. Ją auklėjo neapsakomai ekscen-triška teta ir šios kompanionė. Aš nesu labai artimas su šia šeimos šaka, tačiau kalbama, kad teta su drauge pa-čios auklėjo Olimpiją. Prikimšo jai į galvą visokių keistų pažiūrų.

– Kokios tos pažiūros?

– Perdėm knyginės. Olimpija gana atsainiai žiūri į padorumo taisykles. Nesupraskite manęs klaidingai, ji yra žavi nepriekaištingos reputacijos mergina. Tačiau jai nemaž nerūpi dalykai, kurie privalo būti svarbūs jaunai ledi. Tikiuosi, suprantate, ką turiu omenyje.

– O ką?

– Visų pirma madas. Olimpija visai nesidomi apdaraais. Be to, teta niekada nemokė jos naudingų dalykų, kuriuos privalo mokėti ledi: šokti, flirtuoti ir patikti potencialiems dūsautojams, – Vingfildas papurtė galvą. – Mano požiūriu, gana keistas auklėjimas. Įtariu, kaip tik todėl ji nesusirado vyro.

– O kuo jūsų dukterėčia domisi? – netikėtai sau pačiam, Džeredo smalsumas tolydžio augo.

– Ją kerį viskas, kas susiję su užjūrio kraštų papročiais ir legendomis. Olimpija aktyviai darbuojasi Keliautojų ir tyrinėtojų draugijoje, nors kaip gyva nėra iškėlusį kojos iš Dorseto.

Džeredas pažvelgė į pašnekovą.

– Jeigu ji niekur nekeliauja, kaip įsigudrino imtis tyrinėtojos darbo?

– Olimpija skaito senovines, su kelionėmis ir tyrinėjimais susijusias knygas, žurnalus, laiškus. Išstudijavusi radinius, rašo savo išvadas. Per pastaruosius trejus metus ji Draugijos leidžiamame žurnale yra paskelbusi kelis straipsnius.

– Tikrai? – Džeredas jau ne juokais susidomėjo ta keista mergina.

– Taip, taip, – Vingfildo akyse šmėstelėjo neslepiamas pasididžiavimas. – Jos straipsniai populiarūs tarp žinovų,

nes juose gausu naudingų žinių apie svetimšalių papročius ir įpročius.

– Kaip Olimpijai pavyko aptikti Laitborn dienoraščius? – atsargiai pasiteiravo Džeredas.

Vingfildas gūžtelėjo pečiais.

– Ant kelio ją užvedė keli laišakai, kuriuos aptiko tyrinėdama. Jai prireikė maždaug metų, kol išsiaiškino, kad dienoraštis yra čia, šiame mažame Prancūzijos pajūrio miestelyje. Pasirodo, čia išliko tik menka dalis didelės, per karą suniokotos bibliotekos.

– Ir jūs specialiai atvykote čia parūpinti savo dukterėčiai to dienoraščio?

– Man buvo pakeliui – aš vykstu į Italiją. Dienoraštis per pastaruosius metus, regis, pabuvojo daugelyje rankų, o senuką, turėjusį jį pastaruoju metu, spaudė vargas. Stokodamas pinigų jis mielai pardavė kai kurias savo knygas. Per išpardavimą parinkau Olimpijai ir daugiau leidinių.

– Kur dabar yra dienoraštis?

– O! Jis visiškai saugus, – Vingfildas atrodė labai patenkintas savimi. – Vakar aš jį supakavau ir pats stebėjau, kaip atsargiai į „Jūrų liepsnos“ triumą buvo nuleistas visas mano Olimpijai siunčiamas kroviny.

– Ar jūs nesijaudinate, kad siuntiniui, keliaujančiam laivu, gali kas nors nutikti?

– Dievas mato, tikrai ne. „Jūrų liepsna“ – vienas iš Fleimkrestams priklausančių laivų. Jų kompanijos puiki reputacija, laivų įgulos patikimos, o kapitonai patyrę ir verti pasitikėjimo. Be to, kroviniai apdrausti. Ne, ne, jūroje mano siunta yra patikimose rankose.

– Tačiau dėl saugumo Anglijos keliuose jūs nesate toks garantuotas, tiesa?

Vingfildo veidas nušvito.

– Dėl kelionės sausuma pasijutau kur kas ramesnis, kai sužinojau, kad jūs lydėsite krovinį iki pat Aukštutinio Tadvėjaus Dorsete.

– Vertinu jūsų pasitikėjimą.

– Ak, sere, pamačiusi dienoraštį, mano dukterėčia neapsakomai apsidžiaugs.

Džeredas nusprendė, jog Olimpija Vingfild veikiausiai yra keista būtybė, tačiau priminė sau, kad tokių žmonių jau buvo sutikęs. Juk ir pats užaugo tikrų keistuolių šeimoje.

Vingfildas atsilošė ir permetė akimis smuklę. Jo žvilgsnis užkliuvo už sėdinčio prie gretimo staliuko tvirtai suręsto vyro randuotu veidu. Nuožmi šio žmogaus išvaizda ir peilis nežadėjo nieko gero tam, kuris išdrįstų prisėsti šalimais. Beje, jis atrodė taip kaip ir dauguma nuolatinųjų smuklės lankytojų.

– Draugija ne itin maloni, tiesa? – sunerimęs paklausė Vingfildas.

– Pusė šių žmonių nedaug tesiskiria nuo piratų, – pasakė Džeredas. – Kareiviai, kurie, pralaimėjus Napoleonui, nebeturi kur dėtis; jūreiviai, laukiantys laivo; vyrai, besidairantys nuolankios šliundros arba muštynių; įprastos visuomenės atmatos, besitrainiojančios uostamiesčiuose.

– O kita pusė?

Džeredas niūriai vyptelėjo.

– Kiti – patys tikriausi piratai.

– Nesistebiu. Jūs sakėte, kad dažnai keliaujate, sere. Ti-

kriausiai esate buvęs daugybėje pavojingų vietų. Manau, išmokote tvardyti.

– Pats matote – iki šios dienos man pavyko išsaugoti sveiką kailį.

Vingfildas reikšmingai žvilgtelėjo į juodą aksomo raištį, slepiantį Džeredo akį.

– Leiskite atkreipti dėmesį, jog jūsų kailis nėra visiškai sveikas.

– Tikrai nėra, – niauriai nusijuokė Džeredas.

Nėra ko stebėtis, kad jo išvaizda kelia nerimą. Ir dėl to buvo kaltas visai ne raištis, verčiantis jaustis nejaukiai. Net ir ankstesniais laikais, palankesnėmis aplinkybėmis, kai plaukai būdavo deramai sušukuoti, o kostiumai madingi, artimiausi jo giminaičiai dažnai sakydavo, jog jis panašus į piratą.

O labiausiai jie apgailestavo, kad jis nesielgia kaip piratas.

Mintyse susumavęs viską, ką jam teko patirti, Džeredas galėjo tvirtai pasakyti, kad yra tikras verslininkas. Bet anaip tol ne ryškus, aistringas karšto kraujo žmogus, kurį tėvas būtų galėjęs laikyti šeimos tradicijų tęsėju.

Vingfildas iš pradžių taip pat žvelgė į jį nepatikliai. Džeredas suprato: tik orios jo manieros ir kultūringa kalbėsena įtikino senį, jog priešais jį – tikras džentelmenas.

– Sakykite, kaip nutiko, kad netekote akies? Žinoma, jeigu mano klausimas nepasirodys jums nekuklus.

– Tai ilga istorija, – atsakė Džeredas. – Ir ganėtinai skaudė. Dabar aš nenorėčiau apie tai kalbėti.

– Žinoma, žinoma!.. – Vingfildas tirštai nuraudo. – Atleiskite man už įžulumą.

– Nesikrimskite. Aš pripratęs prie įkyraus smalsumo.

– Turiu prisipažinti: pasijusiu daug ramiau, kai laivas ryte išplauks iš uosto. Žinodamas, kad jūs esate laive ir lydėsite mano krovinį iki pat Aukštutinio Tadvėjaus, būsiu garantuotas dėl jo saugumo. Leiskite dar kartą padėkoti už tai, jog sutikote man padėti.

– Kadangi ir pats grįžtu į Dorsetą, džiaugiuosi galėdamas jums pasitarnauti.

– Nebijau prisipažinti: jūsų pagalba padės man sutaupyti nemažai grynųjų, – tarė Vingfildas. – Nereikės, kaip visada, kreiptis į kompaniją Veimute, kad jie perimtų krovinį ir prižiūrėtų jo pergabenimą iki Olimpijos. Šįkart, laimė, neteks mokėti už ganėtinai brangias paslaugas.

– Importuoti prekes niekada nebūna pigu.

– Jūs teisus. Deja, iš prekių, kurias siunčiau Olimpijai du pastaruosius kartus, gauti mūsų laukto pelno jai nepavyko. Mums nubyrėjo tik trupiniai.

– Įvežamų prekių rinka dažnai būna visai nenusipėjama, – tarė Džeredas. – Ar jūsų dukterėčia pasižymi gudrumu ir įžvalgumu prekybos reikaluose?

– Dieve, tikrai ne! – Vingfildas smagiai nusijuokė. – Olimpijos smegenys nepritaiktos verslui. Ji sumani kaip žalčiukė, bet visai nesidomi finansais. Bijau, bus nuėjusi manosios šeimos atšakos pėdomis. Aistringai, panašiai, kaip ir aš, trokšta keliauti, nors, žinoma, jai tai neįmanoma.

– Suprantu, juk didžiumoje pasaulio šalių vieniša keliaujanti moteris susidurtų su daugybe sunkumų, – linktelėjo Džeredas.

– Mano dukterėčios tai nesustabdytų. Jau sakiau jums – ji

nėra tipiška anglų panelė. Dabar jai dvidešimt penkeri, ji gyvena savo galva. Sunku net įsivaizduoti, ką nuveiktų, jei turėtų užtekčiai pajamų, o pečių neslėgtų trijų jos sūnėnų auklėjimo našta.

– Ji auklėja savo sūnėnus?

Vingfildo ūsai krustelėjo.

– Ji vadina juos sūnėnais, o jie ją – teta Olimpija, tačiau giminystė gerokai tolimesnė. Berniukai yra jos pusbrolio, prieš dvejus metus drauge su žmona žuvusio per avariją kelyje, sūnūs.

– Kaip tie vaikai tapo jūsų dukterėčios globotiniais?

– Sere, juk žinote, kaip auklėjami pas mus našlaičiai. Po tėvų žūties berniukai iš vieno giminaičių buvo mėto mi kitiems, kol galų gale prieš šešis mėnesius atsidūrė ant Olimpijos namų laiptų. Ji vaikus priėmė.

– Labai didelis vargas jaunai ledi.

– Juoba tokiai, kurios mintys nuolat krypta į tolimų žemių ir senovinių legendų tyrinėjimus, – Vingfildas susimąstė. – Berniukai auga lyg laukiniai. Iš trijų mokytojų, mėginusių juos mokyti, liko tik skutai. Mieli vaikai, tačiau neapsakomai išdykę. Kartais atrodo, kad namas stovi ant ugnikalnio.

– Suprantu.

Džeredas pats buvo užaugęs tokiuose namuose, todėl smulkmenos jo nedomino, dabar jam mielesnis buvo tylus, nuosaikus gyvenimas.

– Žinoma, aš stengiuosi padėti Olimpijai. Darau viską, kas mano galioje, aišku, kol būnu Anglijoje, – pareiškė Vingfildas.

„Tačiau tu neužsibūni Anglijoje tiek, kad spėtum suimti į rankas tris jaunuolius ir užbaigti jų lavinimą“, – pagalvojo Džeredas, o balsu pasakė:

– O ką dar siunčiate savo dukterėčiai, neminint Laitborn dienoraščio?

Vingfildas baigė gerti elį.

– Drabužių, prieskonių, kelis niekučius. Ir, žinoma, knygų.

– Ar ji turi pasirūpinti, kad viskas būtų parduota Londone?

– Viskas, išskyrus knygas, kurios papildys jos biblioteką. O prekės turi būti išsiųstos į Londoną. Dalis uždirbtų pinigų bus skirta jos pačios namų ūkiui išlaikyti, o kita dalis – kad galėčiau tęsti savo kelionę. Mūsų sistema puikiai veikia, nors, tiesą sakant, aš tikėjausi didesnio pelno.

– Labai sunku sėkmingai tvarkyti verslo reikalus, jeigu neturi patikimo pagalbininko, galinčio skirti daug dėmesio sąskaitoms, – santūriai tarstelėjo Džeredas. Ir pagalvojo apie savo paties finansinius rūpesčius, kurie nedavė jam ramybės pastaruosius šešis mėnesius. Jis rengėsi atlikti kruopščią visų dokumentų patikrą. Jam neliko abejonių, kad iš didžiulės Fleimkrestų imperijos pagrobti keli tūkstančiai svarų. Džeredas nepajėgė susitaikyti su faktu, jog yra apgautas. Ir visai netroško likti kvailio vietoje.

Bet viskam savas laikas, pagalvojo jis. Dabar jam turi rūpėti tik dienoraštis.

– Jūs visiškai teisingai pastebėjote, kad būtina įdėmiai tikrinti sąskaitas, tačiau nei Olimpijos, nei manęs tos nuobodžios detalės nedomina. Mes tiesiog stengiamės tokius

reikalus apeiti, – Vingfildas įdėmiai pažvelgė į Džeredą. – Norėjau paklausti, ar jūsų tikrai neapsunkins būtinybė suteikti man šią paslaugą?

– Anaiptol, – Džeredas pažvelgė pro atvirą langą į nakties apgaubtą uostą. Jis išskyrė tamsų laivo siluetą. Laivas stovėjo išmetęs inkarą ir laukė rytinio potvynio.

– Labai vertinu malonią jūsų pagalbą, sere. Turiu pasakyti, kad šitoje Prancūzijos dalyje sutikti savo rato džen-telmeną – didelė laimė. Tačiau mane dar labiau džiugina, kad jūs vykstate į Angliją „Jūrų liepsna“.

Džeredas nusišypsojo.

– Taip, sėkmingai viskas susiklostė, – jis įsivaizdavo, ką būtų pasakęs Vingfildas, jeigu būtų sužinojęs, kad Džeredas savo rankose laiko ne tik „Jūrų liepsną“, bet ir visą Fleimkrestų laivyną.

– Aš jaučiuosi gerokai ramesnis žinodamas, jog pasirinksite, kad visas krovinyš ir dienoraštis būtų tvarkingai nugabenti mano dukterėčiai. Dabar galėsiu ramia širdimi tęsti įdomią kelionę.

– Regis, sakėte, kad vykstate į Italiją?

– O iš ten į Indiją, – Vingfildo akyse blykstelėjo fanatiško naujų išpūdžių troškulio ugnis, tokia būdinga užkietėjusiems keliautojams. – Žinote, aš visada svajoju apsilankyti toje šalyje.

– Linkiu jums laimingo kelio, – tarė Džeredas.

– To paties linkiu ir jums, sere. Ir leiskite dar kartą pareikšti dėkingumą.

– Esu sujaudintas, – Džeredas išsitraukė iš kišenės auksinį laikrodį ir pažvelgė į rodykles. – Bet dabar privalau atsiprašyti, – jis vėl įsikišo laikrodį į kišenę ir pakilo.

Vingfildas pažvelgė į jį.

– Rengiatės eiti gulti?

– Dar ne. Ketinu šiek tiek pasivaikščioti krantine, noriu atsigaivinti, o jau tada eisiu viršun, į savo kambarį.

– Būkite budrus, – pašnibždomis patarė Vingfildas. – Šita šutvė nekelia man pasitikėjimo: tik pažvelkite, kokios jų akys! Sunku net įsivaizduoti, kokie niekšai gali slankioti gatvėmis tokiu metu.

– Dėl manęs nesijaudinkite, sere, – Džeredas nusilenkė, mandagiai atsisveikino, apsigrėžė ir žengė durų link.

Vienas kitas iš sėdinčių prie staliukų ir siurbčiojančių elį vertinamai dėbtelėjo į brangius jo batus. Jų akys slystelėjo aukštyn – prie durklo, kabančio ant diržo, tada dar aukščiau, prie juodojo raiščio.

Niekas nepakilo ir nenusekė įkandin.

Vos Džeredas spėjo žengti į naktį, kaipmat atlėkė jūros brizas ir sutaršė ilgus jo plaukus. Skirtingai negu Vingfildo, jo apranga buvo aiškiai pritaikyta šiltam klimatui. Jis niekada nedėvėdavo kaklaraiščių, nekenė tiek jų, tiek kaklaskarių. Atsegtos puikiai pasiūtos laisvos medvilninės palaidinės viršutinės sagos atidengė galingą krūtinę, o rankovės buvo paraitotos iki pat alkūnių.

Džeredas patraukė palei akmenimis grįstą krantinę, jo mintis buvo užvaldę reikalai, tačiau akis įdėmiai žvelgė į tamsą. Žmogus, netekęs vienos akies, turi svarių priežasčių nerimauti dėl kitos.

Tolimajame krantinės gale pasirodė siūbuojanti žibinto ugnelė. Priartėjęs Džeredas neaiškioje mirguliuojančioje šviesoje pamatė du vyrus. Abu buvo stambūs, kone vie-

nodo ūgio su juo ir tokie pat plačiapečiai. Jų šiurkščiai išskaptuotus veidus gaubė baltų plaukų gaurai ir pražilę ūsai. Nors abiem buvo aiškiai per šešiasdešimt, jų eigastis atrodė arogantiška ir pagyruoniška. „Du nusenę piratai“, – grožėdamasis pamanė Džeredas.

Pirmasis vyras apdovanojo Džeredą prieblandoje blysktelėjusia šypsena. Akių spalvą pasklidoje mėnulio šviesoje nustatyti buvo sunku, tačiau Džeredas gerai pažinojo jų išskirtinį pilką atspalvį. Kiekvieną rytą skusdamasis veidrodyje jis matydavo tokią pat spalvą.

– Labas vakaras, sere, – mandagiai pasisveikino Džeredas su savo tėvu. Tada linktelėjo kitam vyriškiui: – Graži naktis, dėde Tedijau, tiesa?

– Turint omenyje, koku laiku pasirodei... – Magnusas, grafas Fleimkrestas, suraukė antakius. – Jau maniau, kad naujasis tavo pažįstamas užlaikys kalbomis iki pat ryto.

– Vingfildas mėgsta pašnekėti.

Tedijus kilstelėjo žibintą aukštėliau.

– Tikrai, berniuk? Tai ką tu sužinojai?

Džeredui buvo trisdešimt ketveri. Jis jau seniai nelaikė savęs berniuku. Tiesą sakant, dažnai jausdavosi esąs visa amžinybe vyresnis už kitus giminaičius. Tačiau pykti ant Tedijaus neverta.

– Vingfildas tiki suradęs Klerės Laitborn dienoraštį, – ramiai pratarė Džeredas.

– Dieve mano! – Žibinto šviesoje buvo matyti, kaip Magnuso veidą nušvietė neslepiamas pasimėgavimas. Vadinasi, tai tiesa. Po šitiek metų dienoraštis vis dėlto atsirado.

– Prakeikimas! – šūktelėjo Tedijus. – Gal velnias padėjo tam Vingfildui surasti jį pirmam?!

– Man atrodo, iš tiesų dienoraštį aptiko jo dukterėčia, – tęsė Džeredas. – Ir rado jį čia, Prancūzijoje. Dabar visiškai akivaizdu, kad mano pusbroliai tik tuščiai švaistė laiką ieškodami dienoraščio Ispanijos kalnuose.

– Na, Džeredai, jaunieji Čarlzas ir Viljamas turėjo svarių priežasčių manyti, jog per karą jis buvo išgabentas kaip tik ten, – taikiai pasakė Magnusas. – Tu tiesiog mažumėlę pyksti ant savo pusbrolių, kad jie pakliuvo banditams į nelaisvę.

– Visa ši afera atnešė vien nemalonumų, – niūriai pripažino Džeredas. – Be to, ji atsiėjo man apie du tūkstančius svarų: tiek sumokėjau išpirkos, ką jau kalbėti apie išėikvotą laiką ir pastangas, kurių negalėjau skirti savo verslui.

– Po velnių, sūnau! – suurzgė Markusas. – Ar vien apie tai pajėgi galvoti?! Apie savo verslą?! Prisiekiu dangumi, nors tavo gyslomis teka piratų kraujas, širdimi ir siela esi prekeivis.

– Aš puikiai suprantu, kad nuvyliau tave ir visą mūsų šeimą, – Džeredas pasirėmė alkūnėmis į akmenų sieną, juosiančią uostą. – Bet šią temą esame jau ne kartą aptarę, tad šiąnakt neverta vėl prie jos grįžti.

– Jis teisus, Magnusai, – linktelėjo Tedijus. – Dabar mums turi rūpėti daug svarbesni dalykai. Dienoraštis iš esmės jau mūsų rankose. Sakyčiau, mes jį jau turime.

Džeredas kilstelėjo antakį.

– Kuris iš judviejų praėjusią naktį mėgino jį pasisavinti? Vingfildas sakė, kad jo kambarį kažkas apieškojo.

– Tai buvo tik mėginimas, – nėmaž nesumišęs prisipažino Tedijus.

Magnusas linktelėjo.

– Tik šiek tiek apsidairėme, daugiau nieko.

Džeredas vos susitvardė nepratrūkęs keiksmiais.

– Dienoraštis jau užvakar vidurdienį buvo nuneštas į „Jūrų liepsną“. Norėdami iki jo prisikasti, turėsime iškrauti visą laivą.

– Gaila, – sumurmėjo nusiminęs Tedijus.

– Šiaip ar taip, dienoraštis priklauso panelei Olimpijai Vingfild, gyvenančiai Dorsete, „Pievų upelio“ kotedže.

– Kvailystė, jis priklauso mums, – atkakliai paprieštaravo Magnusas. – Tai šeimos relikvija. Klausykite, ji neturi jokių teisių į dienoraštį.

– Jūs, regis, pamiršote, kad net jeigu ir gausime dienoraštį, veikiausiai neįstengsime jo iššifruoti. Tačiau... – Džeredas ilgokai patylėjo, kad prikaustytų tėvo ir dėdės dėmesį.

– Na? – nekantriai paklausė Magnusas.

– Artemisas Vingfildas visiškai įsitikinęs, kad jo dukterėčia sugebės iššifruoti kodą, kuriuo parašytas dienoraštis. Atrodo, panelė Vingfild gerai nusimano apie tokius dalykus.

Tedijaus veidas akimirksniu nušvito.

– Tada, berniuk, mums darosi aišku, kaip veikti toliau, argi ne? Tu nuseksi paskui dienoraštį iki jo pristatymo vietos ir pasistengsi pelnyti panelės Vingfild pasitikėjimą, kad ji išsklotų tau viską, ką žino pati.

– Puikus pasiūlymas, – Magnuso ūsai iš susijaudinimo sutrūkčiojo. – Pakerėk ją, sūnau. Suviliok. Kai mergina ištirps tavo glėbyje, priversk papasakoti, ką ji sužinos iš dienoraščio. O tada mes jį pasiimsime.

Džeredas atsiduso. Labai sunku, kai esi vienintelis svei-

kai ir bliviai mąstantis žmogus šeimynėlėje, kurią sudaro vien ekscentriškai ir originalai.

Laitborn dienoraščio paieškos ištisas tris kartas laikė prikausčiusios visos vyriškosios Fleimkrestų šeimos dalies dėmesį. Išskyrus Džeredo. Jo tėvas, dėdė ir pusbroliai, lygiai kaip ir jų protėviai, tai drauge, tai po vieną šioms paieškoms eikvojo ištisus savo gyvenimo metus. Pagunda aptikti lobį tiesiog hipnotizuojamai veikė klaną, kildinantį save iš pagarsėjusių jūrų piratų.

Bet viskas gerai, kas su saiku. Prieš dvi savaites pusbroliai, pasinėrę į paieškas, tik per stebuklą išsuko sveiką kailį. Džeredas nusprendė, jog atėjo metas kartą ir visiems laikams užbaigti šią beprotybę. Deja, buvo tik viena galimybė tai padaryti – atgauti dienoraštį ir išsiaiškinti, ar tikrai jame slypi pradingusių brangenybių paslaptis.

Niekas nesiginčijo, kai Džeredas pareiškė, kad dabar jo eilė imtis paslaptinių turtų, prieš šimtmetį išslydusių iš šeimos rankų, paieškos. Tiesą sakant, visi, ypač tėvas, neapsakomai apsidžiaugė, jog Džeredas pagaliau atkreipė dėmesį į neblėstančio visos šeimos susidomėjimo objektą.

Jo verslą giminaičiai pripažino naudingą šeimai, tačiau jie buvo įsitikinę, kad Džeredas daugiau niekam nėra tikęs. Šeima, pagarsėjusi energingais karšto kraujo žmonėmis, verslininko talentą ne itin vertino.

Giminaičiams Džeredas atrodė nepakenčiamas nuoboda. Jie sakydavo, esą jam nekliuvo Fleimkrestų ugnies. O jis savo ruožtu neabejojo, kad jiems Dievas nedavė savisaugos instinkto ir sveiko proto. Sunku būtų paneigti, jog tada, kai iškyla sunkumų arba pristinga pinigų, giminaičiai visada

skubinas pas jį.

Džeredui nuo devyniolikos metų teko tvarkyti Fleimkrestų klanų reikalus, gilintis į visas detales ir mokytis apeiti aštrius kampus. Šeimos nariai sutiko, kad jam tai sekasi.

Kartais Džeredui atrodydavo, jog jam amžiams priskirtas giminių gelbėtojo vaidmuo.

Naktį žymintis pastabas užrašų knygelėje, kartais galvoje šmėstelėdavo mintis, ar, prispyrus reikalui, kas nors ateitų į pagalbą jam pačiam.

– Bepigu jums kalbėti: pakerėk, suviliok, bet juk puikiai žinote, kad šių Fleimkrestų gebėjimų aš nepaveldėjau, – atsakė Džeredas.

– Nesąmonė! – Magnusas tik numojo ranka. – Visa bėda, jog tu tiesiog niekada nemėginai jokios moters suvilioti ir sužavėti.

Tedijaus veidas rodė rimtą susirūpinimą.

– Žinai, Magnusai, aš nesiimčiau taip drąsiai tvirtinti, kad jis nėra susidūręs su tokiomis problemomis. Juk prieš trejus metus nutiko tas nemalonus incidentas, kai berniukas mėgino pasipiršti vienai merginai...

Džeredas pažvelgė į dėdę.

– Manau, viliojimo temos verčiau negvildenti. Aš neketinu gundyti nei panelės Vingfild, nei nieko kito vien tam, kad sužinočiau dienoraščio paslaptį.

Tedijus paniuro.

– Berniuk, tai kaip tu ketini išpešti iš jos mūsų paslaptį?

– Pasiūlysiu jai už informaciją gerus pinigus.

– *Nupirksi?!* – Magnusas, regis, pasijuto sukrėstas. – Tu manai, jog galėsi legendinę paslaptį įsigyti tiesiog už pi-

nigus?

– Mano patirtis byloja, kad nupirkti galima iš esmės viską, – tęsė mintį Džeredas. – Tiek versle, tiek bet kurioje kitoje situacijoje užvis patikimiausia veikti tiesiai ir atvirai.

– Ak, berniuk, ir ką mums su tavimi daryti? – suvaitojo Tedijus.

– Jūs turite leisti man eiti savo keliu, – pareiškė Džeredas. – Pamėginkime suprasti vienas kitą. Aš medžiosiu dienoraštį, o iš jūsų noriu gauti pažadą, kad laikysitės mūsų susitarimo.

– Kokio susitarimo? – susirūpino Magnusas.

Džeredo žandikauliai susirakino.

– Duokite man žodį, kad tol, kol aš stengsiuosi atskleisti dienoraščio paslaptį, jūs nieku gyvu nesikišite į Fleimkrestų verslą.

– Bijok Dievo, sūnau. Mudu su Tedijumi tvarkėme šeimos verslą jau tada, kai tu dar nebuvai gimęs.

– Taip, sere, aš žinau. Jūs abu užplukdėte jį ant seklumos. Magnuso ūsai iš pasipiktinimo pasišiaušė.

– Ne mūsų kaltė, kad susiklostė tokios nepalankios aplinkybės. Tais metais verslas apskritai strigo.

Džeredas išmintingai nusprendė šios temos nerutulioti. Jie visi žinojo: dėl grafo ir jo brolio Tedijaus visiško negebėjimo sukti verslą jie prarado net ir tuos trupinius, kurie dar buvo likę iš Fleimkrestų šeimos turtų.

Kaip tik Džeredas, sulaukęs devyniolikos metų, laiku ėmėsi tvarkyti reikalus ir išgelbėjo paskutinį senutėlį laivą, kurį šeima dar turėjo. Tada, norėdamas gauti taip reikalingų pinigų, jis turėjo užstatyti motinos vėrinį. Nė

vienas giminaitis, taip pat ir motina, neatleido jam tokios šventvagystės. Pastarąjį kartą motina priminė Džeredui jo prasižengimą prieš dvejus metus, gulėdama mirties patale. Džeredas buvo taip prislėgtas skausmo, kad nepajėgė priminti, jog ji, kaip ir visi kiti šeimos nariai, mielai naudojasi jo pastangomis vėl sukauptais Fleimkrestų turtais.

Senutėlis laivas padėjo Džeredui atkurti Fleimkrestų imperiją. Jis nuoširdžiai tikėjosi, kad grįžus iš tos beprotiškos kelionės, jam daugiau neteks pakartoti ankstesnio žygdarbio.

– Sunku patikėti, kad taip seniai pradingusios Fleimkrestų brangenybės yra beveik mūsų rankose, – Tedijus triumfuodamas sugniaužė kumščius.

– Mums ir taip nieko netrūksta, – pratarė Džeredas. – Apšieisime be tų vogtų turtų, kuriuos kapitonas Džekas ir jo kompanionas Edvardas Jorkas kone prieš šimtą metų paslėpė toje velnio saloje.

– Brangenybės nebuvo vogtos! – garsiai pareiškė Magnusas.

– Sere, jūs pamirštate, kad prosenelis buvo Vest Indijos jūrų plėšikas, – Džeredas kilstelėjo antakius. – Labai abejotina, jog jam ir Jorkui brangenybės būtų atitekusios sąžiningu būdu.

– Kapitono Džeko vadinti piratu negalima, – pasipiktinęs paprieštaravo Tedijus. – Jis buvo lojalus anglas ir turėjo licenciją plaukioti jūromis. Dievas liudininkas – brangenybės yra teisėtas karo grobis, kapitono Džeko atimtos iš ispanų laivo.

– Būtų labai įdomu išgirsti ispanų versiją apie tuos įvy-

kius, – nusišiepė Džeredas.

– Nesąmonė! – Magnusas piktai dėbtelėjo į sūnų. – Jie patys kalti. Jeigu prakeiktieji ispanai nebūtų persekioję kapitono Džeko ir Jorko, šiems nebūtų reikėję slėpti grobio toje velnio saloje ir mes nestypsotume čia naktį sukdami galvas, kaip jį susigražinti.

– Taip, sere, – su nuovargiu balse tarstelėjo Džeredas. Tokias kalbas jis jau buvo girdėjęs šimtus kartų. Lobio tema niekada jo nejaudino.

– Vienintelis tikras *piratas* buvo Edvardas Jorkas, – tęsė Magnusas. – Tas melagis, tas kraujo ištroškęs sukčius išdavė tavo prosenelį ispanams. Tik per Dievo malonę kapitonui Džekui pavyko išvengti spąstų.

– Nuo tada praėjo šimtas metų. Be to, mes negalime kategoriškai tvirtinti, kad Jorkas išdavė kapitoną Džeką, – tyliai tarstelėjo Džeredas. – Šiaip ar taip, dabar tai nebesvarbu.

– Dar ir kaip svarbu! – paprieštaravo Magnusas. – Tradicijos, kuriomis esi auklėtas, įpareigoja išsaugoti garbę, mano berniuk. Tavo pareiga – surasti pradingusius turtus. Jie priklauso mums, mes turime teisę reikšti į juos pretenzijas.

– Galų gale, berniuk, tu esi naujasis Gardianas, – svariai pridūrė Tedijus.

– Velniop! – iš pykčio Džeredas vos neužduso. – Kalbos apie Gardianą – visiški paistalai, ir judu abu puikiai tai žinote.

– Anaip tol ne paistalai, – užginčijo Tedijus. – Tu išsikovojai teisę į šį titulą prieš kelerius metus – tą naktį, kai su kapitono Džeko durklu išgelbėjai pusbrolius nuo juos

užpuolusio kontrabandininko. Nejaugi pamiršai?!

– Vargu ar įstengčiau pamiršti įvykį, kuris kainavo man akį, sere, – sumurmėjo Džeredas. Tačiau jis neketino leistis į diskusiją apie dar vieną beprotišką šeimos legendą. Jam buvo gana ir senos istorijos apie užkastus lobius.

– Bet tu negali ignoruoti to, kad esi naujasis Gardianas, – susimąstęs tarė Markusas. – Durklas apšlakstytas krauju. Be to, esi tiksliai kapitono Džeko jaunystės dienų kopija.

– Pakaks! – Džeredas išsitraukė iš kišenės laikrodį ir prikišęs arčiau prie žibinto pažvelgė į rodykles. – Jau vėlu, o aš rytoj turiu anksti keltis.

– Tas tavo suknistas laikrodis! – suniurnėjo Tedijus. – Lažinuosi, užrašų knygelę su pažymėtais verslo susitikimais taip pat nešiojiesi.

– Žinoma, – ramiai patikino jį Džeredas. – Juk žinai – esu nuo jos priklausomas.

Džeredas pagalvojo, kad laikrodis ir užrašų knygelė yra labiausiai jo vertinami kasdienio gyvenimo daiktai. Daugelį metų jų padedamas jis įstengė palaikyti tvarką pasaulyje, kurį jo laukinė nenuspėjama šeima vis taikosi apversti aukštyn kojomis.

– Negaliu patikėti, – Magnusas karčiai papurtė galvą. – Esi jau visai susirengęs išplaukti į lobių paieškas, o vis tiek žvilgčioji į laikrodį ir į užrašinę kaip koks nuoboda verslininkas.

– Aš ir esu nuoboda verslininkas, – patvirtino Džeredas.

– Šito pakanka, kad tavo tėvą apimtų neviltis! – suniurnėjo Magnusas.

– Pasistenk įžiebtį savyje bent kiek Fleimkrestų ugnies.

*Iš jaukaus kaimiško namelio Dorsete – į didingus,
paslaptimis apipintus rūmus. Svaiginanti istorija apie
prarastą piratų auksą ir legendinę meilę.*

Dar neseniai Olimpija Vingfild visą laiką skyrė savo vienintelei aistrai – senovinių legendų ir pasakojimų apie prarastus lobius tyrinėjimui. Bet dabar išsiblaškiusi gražuolė mokslinei veiklai laiko nebeturi, jai tenka rūpintis trimis išdykusiais sūnėnais. Vieną dieną į Olimpijos biblioteką įžengia žavus nepažįstamasis ir gyvenimas apsiverčia aukštyn kojomis. Nejaugi tai paprasčiausias sutapimas?

Džeredas Čilherstas – Olimpijos svajonių vyras: aukštas, tamsaus gymio, juodais vėjo plaikstomais plaukais... Mokytoju apsimetęs drąsuolis aistringais bučiniiais ir spalvingais pasakojimais apie keliones greitai užkariauja merginos širdį. Tačiau Olimpija veikiai sužino, kad mįslingasis ponas nėra beturtis mokytojas, kokių dedasi. Jo paslaptys juos abu netrukus nubloks į pavojingas paslėpto lobio ir už auksą vertingesnės meilės paieškas.

Viena skaitomiausių šių laikų jausmų romanų rašytojų...
Jos kuriamos veikėjos – drąsios moterys, kurias norisi pažinti,
o veikėjai – žavingi vyrai, kuriuos norisi mylėti.

USA Today

